

срѣдъ толкова много работа!“ — Но той сега изведнажъ разбралъ отдѣ иде тоя гласъ. Тоя гласъ принадлежалъ на висѣщитѣ надъ прозорцитѣ пердета. Тъкмо той се приготвилъ да се подигне, за да разгледа, дали пъкъ не се е скриль нѣкой тамъ, и току изведнажъ изъ подъ пердетата въ обѣдната стая нисъкъ гласъ отговорилъ: „Да, той е страшенъ лѣнинецъ!“

Слѣдъ това, нѣщо като че ли и отъ печката нѣкой се провикналъ: „Какъвъ позоръ!“ И всрѣдъ трѣска на горящитѣ вжглени се разнесли ясно думитѣ: „Толкова много работа за такъвъ бездѣльникъ!“

Хлѣбътъ и маслото сжщо заговорили. Цѣлата стая била пълна съ звуци, тѣй като всичкитѣ прѣдмети наведнажъ добили способността да говорятъ.

Другъ, може би, щѣше да се изплаши отъ всичкото това, но на лѣнинеца не било му се случвало никога да чуе, какъ говорятъ окръжаващитѣ го прѣдмети, и той рѣшилъ, че трѣбва да е много интересно да чуе нѣкой пжтъ тѣхния разговоръ.

„О“, започнали да говорятъ пердетата, „ако само веднажъ човѣкъ се замисли върху това съ какъвъ трудъ насъ сж ни създали на тоя свѣтъ, то ще стане ясно, колко позорно е за насъ да служимъ на тоя бездѣльникъ за защита противъ лѣтния пекъ и зимния мразъ. Колко хора сж работили надъ насъ и колко сж се измжчвали тѣ надъ тая работа! И ето сега на насъ гледа тоя бездѣльникъ. Ние не можемъ по-нататкъ да мълчимъ и трѣбва грѣмко да попитае: справедливо ли е, щото всичкитѣ тоя трудъ да бжде употребенъ за такава цѣль?“

„За да създадатъ насъ, потрѣбно е било прѣди всичко да се земе вълна отъ овцѣ, послѣ да се изпреде тая вълна въ дълги нишки и отъ тѣхъ да се изтъче това платно, отъ което сме ние направени; тая материя е тъкана въ фабриката, кждѣто безспирно тропатъ машини, кждѣто въздухътъ е напълненъ съ ситенъ вълненъ прахъ, който работницитѣ дишатъ и отъ който тѣ ставатъ сѣ по-блѣдни и по-блѣдни. О, когато си спомнишъ, че день слѣдъ день работницитѣ слушатъ само тоя еднообразенъ шумъ, че тѣ сж принудени день слѣдъ день да вършатъ сѣ една и сжща работа и да дишатъ тоя напълненъ съ вълненъ прахъ въздухъ,

тогава, о, тогава ти се иска да заплачешъ, че всичката тая работа е вършена само зарадъ него, само зарадъ тоя тунеедецъ!“

„Млѣкнете, най-сетнѣ, крѣсливки!“ разнесълъ се сърдитиятъ гласъ на печката. „Като ви слуша човѣкъ, може да помисли, че само тъкачитѣ работятъ. А азъ считамъ за себе си още по-голѣмъ позоръ да горя за такъвъ бездѣльникъ. Знаете ли вие, колко тежъкъ трудъ е билъ потрѣбенъ, за да ме създадатъ? Знаете ли вие отъ какво съмъ направена? Отъ желѣзо и стомана. Азъ бихъ могла цѣли часове да разказвамъ за тая работа, която е извършена зарадъ мене. Желѣзото, отъ което съмъ направена, трѣбваше да го добиватъ въ рудницитѣ, и дълго врѣме трѣбваше да разбиватъ твърдата земя, докато го наидатъ. За да измъкнатъ намѣреното желѣзо на земната повърхность, хората работиха тѣй, че потъ ги изби и жилитѣ по ржцѣтѣ имъ започнаха да треператъ, а гърба имъ въ огънъ пламна; слѣдъ туй желѣзото прѣмина въ топилната пещъ, кждѣто огънътъ бѣ тѣй силенъ, че, въ сравнение съ него, тоя, който гори въ мене, ми се вижда съвсѣмъ слабъ. И тоя пекъ хората трѣбваше да го прѣнасятъ. Тѣ трѣбваше да разпалватъ вжглицата; тѣ по-нѣкога трѣбваше да работятъ почти голи, и при това вдишаха горещъ въздухъ. Най-сетнѣ, желѣзото бѣ готово, но сега прѣдстоеше още да се работи надъ него.“

„Силни хора трѣбваше да коватъ и разковаватъ желѣзото. О, по мене падаха безчислено количество капки потъ; капки потъ отъ ковача, който ковѣше; капки потъ отъ чирака, който раздухваше мѣха. Твърдѣ много хора отъ разни страни трѣбваше да работятъ, за да ме приготвятъ. Кораби сж донесли тука това желѣзо, отъ което азъ съмъ направена. Морски вълни сж ме носили, коне сж ме мъкнали, а за кого? . . . За тоя бездѣльникъ, който цѣль день се валя въ постелята!“

„Да, да“, печално трещятъ вѣгленитѣ, „за тоя дембелинъ! Трѣбва ли да му позволяваме да ни гори? Трѣбва ли зарадъ него ние да се обѣрщаме на димъ? Ето нѣ вие, пердетата, и ти, печко, се оплаквате, а пъкъ живѣете кждѣ-кждѣ по-вече отъ насъ. Но ние си изпълняваме своя дългъ, изгаряйки и прѣвръщайки